

Arrest

nr. 122 438 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, en hun meerderjarige dochter X, op 6 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. SMEKENS loco advocaat S. SAROLEA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Daar derde verzoekende partij op 22 augustus 2013 meerderjarig werd maakt zij niet het voorwerp uit van de bestreden beslissingen en kan zij in onderhavige procedure niet als verzoekende partij worden aangeduid daar zij niet over de vereiste hoedanigheid beschikt om de in hoofde van haar vader en haar moeder genomen beslissingen aan te vechten. Het door derde verzoekende partij ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. V.(...), verklaarde de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en bent gehuwd met I. M. (...) (OV 6.526.144) met wie u 2 kinderen heeft: D. M. (...) (OV 6.680.981) en M. M. (...) (ov 6.526.144). Met uw gezin was u woonachtig in Berezino. Samen met uw vriend K. U. (...) (ov 5.526.142) nam u deel aan allerlei manifestaties die van de oppositie uitgingen. Zo gingen jullie op 02/11/2008 naar Minsk om deel te nemen aan een optocht waarbij de slachtoffers die onder het Stalinregime, en het Sovjetbewind in het algemeen, vielen, werden herdacht. Omwille van die deelname werd u in november 2008 door de autoriteiten geconvoceerd en uiteindelijk veroordeeld tot een geldboete omwille van een deelname aan een illegale mars. In december 2008 ging u wederom met uw vriend U. (...) naar Minsk om deel te nemen aan een politieke actie van de oppositie. Jullie deelden er folders uit waarop de declaratie van de rechten van de mens stond vermeld. Omwille van het feit dat jullie zagen dat er mensen werden gearresteerd, vluchtten jullie weg. In januari 2009 werd u wederom geconvoceerd en nadien veroordeeld omwille van een deelname aan een illegale manifestatie. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 dagen. De maand nadien werd u omwille van uw politiek activisme op uw werk onder druk gezet om ontslag te nemen wat u dan ook deed. Nadien werd u op 05/05/2009 opgeroepen voor een gesprek met de Commissie ideologie die u duidelijk maakte dat u uw politiek activisme diende te stoppen. Dergelijke waarschuwingen kreeg u ook van de politie. Op 14/05/2009 nam u samen met uw vriend nogmaals deel aan een manifestatie van de oppositie in Minsk. Deze betoging vond plaats naar aanleiding van de herdenking van het referendum inzake de nationale symbolen in Wit-Rusland. Samen met andere deelnemers werden u en uw vriend opgepakt en gedurende 2 dagen in een cel opgesloten. In juni werd u door de autoriteiten geconvoceerd en nadien veroordeeld omwille van de deelname aan een illegale manifestatie. In juli 2009 werd u wederom opgeroepen voor een gesprek met de Commissie ideologie die u duidelijk maakte dat u uw politiek activisme diende te stoppen. In augustus 2009 kwam iemand van de KGB bij jullie thuis langs met de waarschuwing dat u diende te stoppen met manifesteren, zo niet zou dit zware gevolgen voor u hebben. In september 2009 nam u samen met uw vriend U. (...) nogmaals deel aan een manifestatie van de oppositie in Minsk. Deze betoging vond plaats naar aanleiding van de gezamenlijke militaire oefeningen met de Russen in Wit-Rusland. Toen jullie zagen dat er mensen werden opgepakt vluchtten u en uw vriend en doken onder bij uw moeder. Nadien kwamen er verscheidene convocaties van de politie toe en werd u nog verscheidene malen opgeroepen bij het comité voor de ideologie – dit ook na uw vertrek uit Wit-Rusland. Op 07/11/2009 vertrok u uit Wit-Rusland en vluchtte naar België waar u op 09/11/2009 aankwam. Op 12/11/2009 diende u er een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten in origineel neer: uw rijbewijs, uw militair boekje, 2 diploma's, 5 convocaties van de politie om zich als getuige aan te melden, 2 oproepingen van de politie met als doel het verbod op deelname aan niet toegelaten betogingen, 2 oproepingen van het Comité van ideologie voor een gesprek over uw deelname aan illegale betogingen, 3 vonnissen, 2 medische attesten, een brief aan het provinciaal bestuur om werk en een antwoord van dit bestuur dat er momenteel geen vacatures zijn. Uw vrouw legde tijdens haar asielaanvraag volgende documenten in origineel neer: haar paspoort, de geboorteaktes van zij en uw kinderen, jullie huwelijksakte en een diploma.

B. Motivering

U verklaarde de Wit-Russische autoriteiten te vrezen omwille van uw politiek activisme. Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Vooreerst werden betreffende uw veroordelingen meerdere incoherenties vastgesteld tussen de informatie die het Commissariaat-generaal voorhanden heeft, uw verklaringen en de door u neergelegde veroordelingen.

Zo verklaarde u dat u tot een celstraf van 14 dagen werd veroordeeld omwille van uw deelname aan een verboden manifestatie van 14/05/2009. Uit uw verklaringen blijkt dat u toen op het overwinningssplein deelnam aan een manifestatie ter herdenking van het referendum inzake de nationale symbolen van Wit-Rusland. U dacht dat deze manifestatie door (onder meer) het Molody (jeugd) front werd georganiseerd. U stelde dat u er rond de middag (of in de namiddag) aankwam en dat men na ongeveer 3 uur mensen begon te arresteren. Dit zou na 15u in de namiddag zijn geweest. Ook u werd toen gearresteerd en werd voor 2 dagen in Minsk aangehouden. Er zouden toen zo'n 20-30 manifestanten samen met u zijn opgepakt. U zou die dag nooit op het oktoberplein zijn geweest. Initieel stelde u dat er gelijktijdig een manifestatie op het oktoberplein plaatsvond al stelde u tijdens het laatste CGVS asielgehoor (dd 28/11/2013) geen weet te hebben van andere manifestaties in Minsk dan degene waaraan u had deelgenomen. Uit het door u neergelegde vonnis naar aanleiding van uw deelname aan deze politieke actie, blijkt dat u werd veroordeeld voor de deelname aan een illegale politieke actie op het overwinningssplein van 15u10 tot 18u40 (CGVS I p.10-11, CGVS II p. 2, 5, CGVS III p.4-5; documenten vonnis 26/06/2009). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er die dag inderdaad

een betoging door het Molody (jeugd) front werd georganiseerd ter nagedachtenis van het referendum inzake de nationale symbolen. Dit begon echter pas om 18u en vond plaats op het Oktoberplein. Daar werden de manifestanten direct omringd door mensen van de Omon diensten. Hoewel de manifestatie startte met een 30-tal personen waren er daar reeds rond 18u45 een 100-tal personen aanwezig. Toen de manifestanten op ditzelfde moment richting het onafhankelijkssplein wensten te gaan, ging de politie over tot massale arrestaties van manifestanten. Rond 19u werd de actie stopgezet en werd er naar de plaats gegaan waar de gearresteerde manifestanten werden vastgehouden. Op geen enkele wijze wordt melding gemaakt van een manifestatie die op het overwinningssplein plaatsvond wat weinig aannemelijk is indien deze daadwerkelijk meerdere uren duurde en er vele manifestanten werden aangehouden. In de lijst die door de mensenrechtenorganisatie 'Khartiya 96' (lente 96) werd opgemaakt van mensen die die dag administratief werden vervolgd komen noch u noch uw vriend in voor (landeninformatie 1). Dat u aan dergelijke manifestatie heeft deelgenomen en hiervoor werd veroordeeld is bijgevolg weinig aannemelijk daar over zowel het tijdstip als over de plaats waar de manifestatie plaatsvond zwaarwichtige tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en het door u neergelegde vonnis enerzijds en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt anderzijds.

Ook betreffende de veroordeling tot een gevangenisstraf van 7 dagen naar aanleiding van de verboden manifestatie van 10/12/2008 werden incoherenties en onaannemelijkheden vastgesteld. Zo stelde u dat u folders met daarop de verklaring van de mensenrechten uitdeelde aan het warenhuis GUM. U zou dit niet op het oktoberplein hebben. Er zouden zo'n 20 mensen aan deze politieke actie hebben deelgenomen en u was er getuige van dat daar in namiddag verschillende mensen werden opgepakt (CGVS II p.7-8, CGVS III p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat een dergelijke actie inderdaad aan de Gum supermarkt plaatsvond. Hierbij werden verschillende manifestanten opgepakt die na anderhalf uur, zonder dat een pv tegen hen werd opgemaakt, terug werden vrijgelaten. Vooreerst is het zeer bevreemdend dat u in het vonnis veroordeeld werd voor een illegale actie op het oktoberplein terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u zich aan de GUM supermarkt bevond en nooit folders op het oktoberplein hebt uitgedeeld en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de door u beschreven actie zich niet op het oktoberplein afspeelde daar de manifestanten zich nabij de Gum supermarkt op de onafhankelijksslaan bevonden. Voorts is het evenzeer bevreemdend dat de personen die werden opgepakt omwille van de actie aan de GUM supermarkt na anderhalf uur werden vrijgelaten zonder dat er een PV voor werd opgesteld terwijl er zowel voor u als voor uw vriend, die toen niet werden opgepakt, wel een PV zou zijn opgesteld die de basis vormde voor jullie veroordeling. Bovendien stelt het vonnis dat jullie deelnamen aan de illegale politieke actie op het oktoberplein die tot 15u15 duurde. Naast het feit dat u stelde geen folders op het Oktoberplein te hebben uitgedeeld en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de door u verklaarde politieke actie aan het GUM warenhuis kant onafhankelijksslaan plaatsvond, blijkt dat er reeds om 14u59 door de website 'Khartiya 96' werd bericht over manifestanten die aan het warenhuis GUM werden opgepakt omwille van het uitdelen van folders met daarop de declaratie van de mensenrechten. In datzelfde bericht werden eveneens de namen van de arrestanten vermeld. Rederlijkwijs kan er bijgevolg van worden uitgegaan dat de door u beschreven actie enige tijd voor 15u15 stopte (landeninformatie 1-2, documenten vonnis 15/01/2009). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig twijfelen aan uw aanwezigheid op deze politieke actie en ondermijnt de bewijskracht van de door u neergelegde veroordeling hieromtrent daar de inhoud hiervan op meerdere vlakken niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Volledigheidshalve werd een kaartje van het centrum van Minsk aan het administratieve dossier toegevoegd waaruit blijkt dat de GUM supermarkt in de onafhankelijksslaan zich niet op het oktoberplein bevindt (landeninformatie 5).

Ten slotte is het evenzeer onaannemelijk dat u in november 2008 werd veroordeeld voor de deelname aan een optocht georganiseerd ter nagedachtenis van de slachtoffers van Stalin en het Sovjetregime in het algemeen. U stelde dat jullie vertrokken ter hoogte van de 'luchs' winkel en vandaaruit naar Kuropaty stapten waar de optocht eindigde. U verklaarde dat het 1 enkele optocht betrof die van begin- naar eindpunt ging. U had er geen weet van dat er tijdens de optocht 2 manifestaties of optochten samenkwamen. U verklaarde niet te weten hoeveel personen aan het startpunt van de betoging stonden, zelfs een zeer ruwe schatting wilde u niet maken (100den of 1000den). Uw vriend, U. (...), die samen met u op de betoging was, verklaarde dat het er meerdere 1000den waren (CGVS K. (...) II p.3). U dacht dat de optocht door het BNF in samenwerking met het Molodi Front en EU-Belarus werd georganiseerd (CGVS II p.6-7, CGVS III p.2). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er inderdaad een optocht van nabij de 'luchs' winkel vertrok. Deze werd echter door Conservatief Christelijke partij-BNF (deze KHHP-BNF staat volledig los van het BNF) georganiseerd en er waren slechts 300 manifestanten aanwezig op het startpunt. Het BNF startte

de betoging aan het Oostelijk kerkhof en dit op een later tijdstip. Daar verzamelden zich 1000 manifestanten waaronder activisten van EU-Belarus en de leider van het Molodi Front. Pas om 14u30, naar het einde van het traject toe, kwamen de beide optochten samen om naar Kuropaty te gaan (landeninformatie 1). Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat u stelde dat de optocht door het BNF werd georganiseerd en dat u niet op de hoogte was van het feit dat er tijdens het traject 2 optochten samenvloeiden. Voorts blijkt uit diezelfde informatie dat de optochten door de autoriteiten werden toegelaten en zonder incidenten zijn verlopen (op een geschil inzake het niet vertonen van een identiteitskaart na) wat het dan ook zeer bevreemdend maakt dat u werd veroordeeld voor de deelname aan een illegale betoging. Geconfronteerd met deze vaststelling (ook u gaf aan dat de mars was toegestaan) stelde u dat u misschien van het traject was afgeweken (CGVS II p.6). Het is echter weinig aannemelijk dat u er zich niet bewust van zou zijn geweest dat u van het traject afweek en dat hierover op geen enkele wijze werd bericht indien een deel van de manifestanten zich zouden hebben afgescheiden. Bijgevolg kunt het wederom niet aannemelijk maken dat u aan deze politieke actie deelnam, laat staan dat u omwille van deze deelname werd veroordeeld.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig twifelen aan de waarachtigheid van uw deelname aan deze politieke acties en ondermijnen bijgevolg de bewijskracht van de door u neergelegde vonnissen daar zij niet overeenkomen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat corruptie in Wit-Rusland nog altijd een groot probleem is en wordt specifiek verwezen naar het omkopen van ambtenaren (landeninformatie 3). Bijgevolg kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat dergelijke vonnissen tegen betaling kunnen worden geregeld waardoor dergelijke vonnissen, mede gezien de vastgestelde incoherenties, hun bewijswaarde verliezen.

Het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder bevestigd door een zeer beperkte kennis en interesse in de oppositie. Zo gaf u aan dat het BNF uw voorkeur droeg gevraagd naar de politieke partij die u het meest ondersteunde. U stelde zelfs dat u een aanvraag tot lidmaatschap van deze partij had ingediend (CGVS I p.2-3). Bijgevolg is het zeer bevreemdend dat u in november 2008 aan de optocht van KHHP-BNF deelnam terwijl het BNF op een andere plaats een optocht hield. Hiermee samenhangend kon u amper iets zeggen over de splitsing die er eind jaren '90 binnen het BNF is geweest. U stelde immers dat u hiervan niet op de hoogte was en gaf enkel aan dat er ooit een poging tot splitsing was. U was er echter niet van op de hoogte dat er uit die splitsing 2 verschillende partijen zijn ontstaan: het BNF en het KHHP-BNF (CGVS III p.2-3, landeninformatie 4). Voorts kon u niet zeggen wie de huidige leider van het BNF was hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dit reeds sinds september 2009 Janukievich is – u bevond zich toen nog in Wit-Rusland daar u pas in november 2009 uw land verliet (landeninformatie 4; CGVS II p.3). Voorts kon u geen enkele naam geven van opposanten die net als u omwille van de deelname aan de betoging van 14/05/2009 werden gearresteerd of veroordeeld. U gaf enkele voornamen wat weinigzeggend is. Gevraagd naar de namen van personen die tijdens de politieke actie van 10/12/2008 werden gearresteerd moest u evenzeer het antwoord schuldig blijven (CGVS II p.8, CGVS II p.5, CGVS II p.4, CGVS II p.5-6). Niettemin is deze informatie relatief gemakkelijk terug te vinden op de website van 'Khartiya 96' (landeninformatie 1-2) en getuigt deze onwetendheid van een grote mate van desinteresse om dergelijke informatie niet op te volgen. Dergelijke vaagheden en onwetendheden inzake de oppositie duiden dan ook niet op een hoge mate van interesse in de oppositie en werken dan ook bevreemdend ten aanzien van het voortdurende en zeer risicovolle activisme die u voor de oppositie in Wit-Rusland zou hebben gedaan; dit te meer gezien het feit u in september 2009 nogmaals naar een politieke actie van de oppositie, waar de kans op arrestaties relatief groot zijn, zou zijn gegaan nadat u reeds 3 keer zou zijn veroordeeld en nadat de KGB u had gezegd dat er zware gevolgen voor u zouden zijn indien u de politieke activiteiten verzette (CGVS II p.10).

Gelet op uw lage politieke profiel en gelet op het feit dat u uw aanwezigheid op de verschillende betogingen waarvoor u zou zijn veroordeeld niet aannemelijk kunt maken, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de politieke vervolging waarvan u beweert het slachtoffer te zijn in Wit-Rusland. Volledigheidshalve kan evenzeer worden opgemerkt dat het omwille van bovenstaande vaststellingen evenmin geloofwaardig is dat u omwille van uw politieke activiteiten uw werk zou hebben verloren.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en de documenten die u ter ondersteuning hiervan neerlegt, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van

een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw rijbewijs, uw militair boekje, uw diploma's, het paspoort van uw vrouw, de geboortektes van zij en uw kinderen, jullie huwelijksakte en haar diploma bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

De oproepingen door de plaatselijke politie van Berezino en de oproepingen van het bestuur van ideologie waarin u wordt bevolen te verschijnen om u te verantwoorden voor deelname aan illegale betogingen en waarbij u een verbod werd opgelegd om deel te nemen aan niet toegelaten betogingen, kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. U slaagde er immers niet in aannemelijk te maken dat u aan dergelijke verboden manifestaties hebt deelgenomen. Zoals reeds opgemerkt blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat corruptie in Wit-Rusland nog altijd een groot probleem is en wordt er specifiek verwezen naar het omkopen van ambtenaren. Bijgevolg kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat dergelijke convocaties tegen betaling kunnen worden regelen waardoor de bewijswaarde dergelijke documenten zeer gering is. Bovendien is het evident dat dergelijke documenten enkel ondersteuning kunnen bieden voor geloofwaardige verklaringen, wat klaarblijkelijk niet het geval is bij u.

Uw brief aan het provinciaal bestuur en het antwoord van hen indiceert dat u in centrum voor tewerkstelling staat geregistreerd en dat u over nieuwe vacatures op de hoogte zal worden gesteld. Dergelijke brieven kunnen bijgevolg enkel indiceren dat u werkzoekend was wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken (CGVS p.12).

De medische attesten bevatten geen informatie aangaande de oorzaak van de vastgestelde verwondingen waardoor deze op zichzelf niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten kunnen worden gelinkt, te meer uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis (thans artikel 48/7), 57/7ter (thans artikel 48/6) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Verzoekende partijen opperen dat zij voldoen aan de criteria om als vluchteling te worden erkend. Zij stellen dat zij bij een terugkeer naar Wit-Rusland het risico lopen om het slachtoffer te worden van foltering, onmenselijke of ontorende behandeling of willekeurige detentie, dat deze vrees gegrond is aangezien eerste verzoekende partij reeds meermaals door de autoriteiten werd aangehouden en veroordeeld wegens haar deelname aan betogingen van de oppositie, dat zij vervolging vrezen ten opzichte van de Wit-Russische overheid omwille van de politieke overtuiging van eerste verzoekende partij.

3.2.3.2. De Raad merkt op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en het louter herhalen van de asielproblematiek niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk vervolging riskeren. Hiertoe dienen zij immers concrete argumenten naar voor te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijven. Voorts merkt de Raad op dat uit onderstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partijen er niet in slagen om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen en de door verwerende partij gedane conclusie dat aan hun asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

3.2.4.1. Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat er geen incoherenties bestaan in hun verklaringen. Zij wijzen erop dat eerste verzoekende partij in een periode van één jaar drie keer werd gehoord op het Commissariaat-generaal en dat er geen tegenstrijdigheden werden gevonden in haar (opeenvolgende) verklaringen. Haar verklaringen zijn ook niet tegenstrijdig met de verklaringen van haar echtgenote, tweede verzoekende partij noch met de verklaringen van haar vriend, K. U., die eveneens asiel heeft aangevraagd in België.

Verzoekende partijen halen verder aan dat de verklaringen van eerste verzoekende partij voor een groot deel overeenkomen met de algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verzoekende partijen wensen in hun verzoekschrift te bewijzen dat hun asielrelaas geen fundamentele incoherenties bevat die van aard zijn om te besluiten dat zij geen gegronde vrees voor vervolging koesteren in hun land van herkomst. Verzoekende partijen wensen er tenslotte nog op te wijzen dat ze vier en soms vijf jaar na de gebeurtenissen werden gehoord, wat het moeilijk maakt om precieze informatie te geven over data, uren en namen.

3.2.4.2. Betreft de stelling dat geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij en tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij, tweede verzoekende partij en de vriend van eerste verzoekende partij, stelt de Raad vast dat dergelijke opmerking irrelevant is. Immers, uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt dat de verklaringen van eerste verzoekende partij op verschillende punten helemaal niet te rijmen vallen met de objectieve landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt (stuk 32). Deze tegenstrijdigheden hebben allen betrekking op essentiële onderdelen van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, en doen derhalve op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Daar waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat ze vier en soms vijf jaar na de gebeurtenissen werden gehoord, wat het moeilijk maakt om precieze informatie te geven over data, uren en namen, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen er in hun verzoekschrift zelf op hameren dat zij ondanks het feit dat eerste verzoekende partij verschillende keren

werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal er geen tegenstrijdigheden kunnen worden gevonden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote en haar vriend. Ook heeft zij zichzelf nooit tegengesproken, zo stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift. Uit dergelijk betoog kan worden afgeleid dat verzoekende partijen derhalve wel degelijk in staat waren om tijdens hun verschillende gehoren op het Commissariaat-generaal hun asielrelaas op een nauwkeurige en gedetailleerde wijze uit de doeken te doen. De bewering dat de door eerste verzoekende partij verschaft informatie mogelijks niet altijd correct zou zijn doordat de door haar aangehaalde feiten reeds dateren van vier à vijf jaar geleden, komt dan ook niet overtuigend over. Daarenboven mag bij een asielzoeker worden verwacht dat wezenlijke elementen uit het asielrelaas in het geheugen gegrift staan zodat deze op een correcte wijze kunnen worden gereproduceerd.

3.2.5.1. Aangaande de motivering betreffende de door eerste verzoekende partij voorgehouden veroordeling in november 2008 voor de deelname aan een optocht georganiseerd ter nagedachtenis van de slachtoffers van Stalin en het Sovjetregime in het algemeen, duiden verzoekende partijen erop dat de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie bevestigt dat er een belangrijke betoging georganiseerd werd die, voor een deel, om 10u is vertrokken vanuit "*het bedrijf LUCH*" en in Kuropaty is uitgemond. Verzoekende partijen hameren erop dat eerste verzoekende partij dit ook zo heeft uitgelegd tijdens haar gehoor. Tevens wijzen zij erop dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor spreekt van ongeveer 2000 mensen die aanwezig waren en dat het CEDOCA-rapport eveneens spreekt van 2000 mensen aan het einde van de mars.

Nopens de vaststelling dat eerste verzoekende partij sprak van één enkele optocht, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat er twee optochten plaatsvonden die naar het einde van het traject toe samenkwamen, halen verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij tijdens haar derde gehoor heeft uitgelegd dat zij moeilijk kon weten dat er toen twee manifestaties samenkwamen. Verzoekende partijen vinden het aannemelijk dat in een grote betoging manifestanten zich niet bewust zijn van een samenbundeling met andere manifestanten komende van een andere richting. Verzoekende partijen merken verder op dat eerste verzoekende partij "*persoonlijk informaties*" heeft gegeven over deze betoging die zij alleen kon geven omdat zij eraan heeft deelgenomen. Indien zij informatie had gevonden op het internet, zou zij zeker te weten zijn gekomen dat er in feite twee optochten hadden plaatsgevonden. Het is dus wel aannemelijk dat eerste verzoekende partij aan die betoging heeft deelgenomen, zelf als zij dit element niet kent.

Waar verwerende partij aanhaalt dat uit de informatie waarover zij beschikt blijkt dat de optochten door de autoriteiten waren toegelaten en zonder incidenten zijn verlopen, wijzen verzoekende partijen erop dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij niet ontkent dat die mars probleemloos is verlopen en dat niemand werd gearresteerd. Zij heeft zelf ook nooit verklaard dat zij toen werd aangehouden. Zij heeft wel een convocatie gekregen een paar weken na die manifestatie en zij werd veroordeeld tot een geldboete. Verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor eveneens heeft aangegeven dat manifestanten misschien nog een andere route hebben genomen die niet toegelaten was. Eerste verzoekende partij kan daarover geen zekerheid krijgen maar dit betekent volgens hen niet dat zij niet aanwezig was tijdens deze betoging. Verzoekende partijen wijzen er tenslotte nog op dat het CEDOCA-rapport niet uitdrukkelijk uitsluit dat mensen die aan die betoging hebben deelgenomen later in de maand een convocatie hebben gekregen. Dit rapport gaat inderdaad over het verloop van de betoging, niet *per se* over de gevolgen ervan voor de manifestanten.

3.2.5.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissingen motiveert dat uit haar informatie inderdaad blijkt dat er op die dag een betoging heeft plaatsgevonden die vertrok vanuit de 'luchs'-winkel en eindigde in Kuropaty. Uit de motivering in kwestie blijkt echter niet dat deze gegevens ter discussie staan. Wat van belang is, is dat eerste verzoekende partij in dit verband onaannemelijke en vage verklaringen heeft afgelegd, die tevens op bepaalde vlakken flagrant tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verzoekende partijen trachten in hun verzoekschrift deze verschillende vaststellingen te verklaren, doch zonder succes, zo blijkt uit het onderstaande.

Waar verzoekende partijen de onwetendheid van eerste verzoekende partij met betrekking tot het aantal manifestanten tracht goed te praten door erop te wijzen dat zij tijdens haar gehoor wel degelijk heeft aangegeven dat er ongeveer 2000 mensen aanwezig waren, hetgeen overeenstemt met de landeninformatie, merkt de Raad op dat eerste verzoekende partij echter helemaal niet kon duiden hoeveel personen aan het startpunt van de betoging stonden ("*Aan het beginpunt van manifestatie hoeveel manifestanten ongeveer ik kan dit niet beantwoorden er stonden veel mensen, voor mij onmogelijk om op te tellen, ik heb ook geen vermoedens hoeveel precies, maar in loop van manifestatie*").

2000 aanwezig of meer" (administratief dossier, stuk 5, p. 2)). Dat zij hier helemaal geen idee van had omdat zij dit niet kon inschatten, valt niet te rijmen met het feit dat zij dan wel kon aangeven dat er tijdens de manifestatie 2000 mensen aanwezig waren, hetgeen dan nog een zeer accuraat cijfer blijkt te zijn. De Raad is van oordeel dat van eerste verzoekende partij, nu blijkt dat zij wel wist dat er tijdens de betoging 2000 personen aanwezig waren en uit de informatie blijkt dat er aan het startpunt slechts een 300-tal manifestanten aanwezig waren, op zijn minst kon worden verwacht dat zij zou kunnen zeggen dat er aan het startpunt beduidend minder personen aanwezig waren dan tijdens de mars zelf en zij hier bij benadering een correct cijfer had kunnen aanbrengen.

Betreft het verweer dat het aannemelijk is dat in een grote betoging manifestanten zich niet bewust zijn van een samenbundeling met andere manifestanten komende van een andere richting, wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij tevens heeft verklaard dat zij dacht dat de manifestatie die vertrok aan de 'luchs'-winkel georganiseerd werd door het BNF, in samenwerking met het Molodi Front en EU-Belarus, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat dit deel van de manifestatie werd georganiseerd door het KHHP-BNF, die volledig losstaat van het BNF (eerste verzoekende partij schijnt zich niet eens bewust te zijn van het verschil en van het feit dat het BNF eind jaren negentig werd opgesplitst in twee afzonderlijke partijen, zie punt 3.2.8.2.) en dat de betoging die werd georganiseerd door het BNF elders startte op een ander tijdstip. Gelet op het feit dat eerste verzoekende partij uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij voor haar vertrek uit Wit-Rusland een aanvraag had ingediend om lid te worden van het BNF en dat zij deelnam aan de acties van het BNF (administratief dossier, stuk 7, p. 3), komt het uitermate ongeloofwaardig over dat zij hier geen accurate en zelfs flagrant foutieve informatie over zou geven. Waar verzoekende partijen nog insinueren dat deze onwetendheid erop wijst dat eerste verzoekende partij 'doorleefde' verklaringen heeft afgelegd en dat zij niet louter informatie heeft verzameld op internet over deze betoging, merkt de Raad op dat deze onwetendheid, in combinatie met de overige motieven van de bestreden beslissingen, wel degelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Hoe dan ook acht de Raad het plausibel dat eerste verzoekende partij hier achteraf nog informatie over zou hebben opgezocht. Zij beweert immers dat zij naar aanleiding van haar deelname aan deze manifestatie werd veroordeeld. Haar argument kan dan ook in geen geval worden bijgetreden.

Verder stelt de Raad vast dat het verweer dat eerste verzoekende partij niet ontkent dat die mars probleemloos is verlopen en dat niemand werd gearresteerd, dat zij zelf ook nooit heeft verklaard dat zij toen werd aangehouden, dat zij tijdens haar gehoor eveneens heeft aangegeven dat manifestanten misschien nog een andere route hebben genomen die niet toegelaten was en dat het CEDOCA-rapport niet uitdrukkelijk uitsluit dat mensen die aan die betoging hebben deelgenomen later in de maand een convocatie hebben gekregen, niet kan overtuigen. Los van het feit dat de betogingen zonder incidenten zijn verlopen, merkt verwerende partij immers eveneens op dat uit haar informatie blijkt dat deze betogingen door de Wit-Russische autoriteiten werden toegelaten, waardoor het dan ook niet aannemelijk is dat eerste verzoekende partij achteraf zou zijn veroordeeld wegens haar deelname aan een illegale betoging. In het aan het administratief dossier toegevoegd rapport wordt dienaangaande het volgende vermeld: *"Geen enkele van de andere geraadpleegde bronnen vermelden arrestatie bij het verloop van de betoging van 2 november 2008. De onafhankelijke krant Belorusskiy Partizan verklaart expliciet dat de twee betogingen van 2 november 2008 plaatsvonden zonder enige incidenten met de politie. De RUVD van de Minsk rayon verklaarde dat er geen arrestaties uitgevoerd werden."* (administratief dossier, stuk 32, deel 1, p. 3). Dat eerste verzoekende partij dan wel achteraf een convocatie zou hebben ontvangen en dat zij zou zijn veroordeeld, valt niet te rijmen met voormelde informatie, waaruit kan worden afgeleid dat er geen stappen werden ondernomen tegen andere demonstranten. Dat dit bij eerste verzoekende partij dan wel toevallig het geval zou zijn geweest, mogelijks omdat zij een niet-toegelaten route heeft genomen, betreft een excuus dat reeds wordt ontkracht in de bestreden beslissingen. De Raad wenst er ook nog op te wijzen dat verzoekende partijen, indien zij menen dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert onjuist of onvolledig is, objectieve informatie dienen bij te brengen waarmee zij deze bewering hard kunnen maken, hetgeen zij nalaten te doen.

3.2.6.1. Aangaande de motivering omtrent de door eerste verzoekende partij voorgehouden veroordeling naar aanleiding van haar deelname aan de verboden manifestatie van 10 december 2008, benadrukken verzoekende partijen opnieuw dat eerste verzoekende partij veel informatie heeft kunnen geven over deze betoging, die overeenkomt met de informatie waarover verwerende partij beschikt. In beide gevallen wordt gesproken over een betoging bij het warenhuis Gum en de verdeling van folders met daarin de declaratie van de rechten van de mens.

Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat dit warenhuis en het Oktoberplein zich naast elkaar bevinden (maximum 350 meter volgens Google Maps, zie bijlage 3 bij het verzoekschrift). Eerste verzoekende partij heeft tijdens haar eerste gehoor ook verklaard dat die betoging plaatsvond op het Oktoberplein en naast de Gum-supermarkt (CGVS I, p. 10). Verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat er *in casu* geen sprake is van een tegenstrijdigheid.

Waar verwerende partij motiveert dat men er redelijkerwijs van kan uitgaan dat de actie die plaatsvond aan de Gum-supermarkt enige tijd voor 15u15 stopte, terwijl in het door eerste verzoekende partij voorgelegd vonnis staat dat zij deelnam aan een illegale politieke actie op het Oktoberplein die tot 15u15 heeft geduurd, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij heeft verklaard dat zij daar rond 12u is aangekomen en dat de arrestaties drie of vier uur later plaatsvonden. Hoewel eerste verzoekende partij niet zeker kan zijn van het uur van de arrestaties, zeker niet vijf jaar na de gebeurtenissen, lijkt dit verondersteld uur toch niet onjuist te zijn. Zelf indien deze arrestaties zich rond 15u hebben voorgedaan, is het volgens verzoekende partijen louter hypothetisch om op basis van de informatie van de website 'Khatiya 96' te besluiten dat op dat moment "*al de feiten van die dag voorbij waren*". Het is immers niet uitgesloten dat dit artikel later in de dag nog werd gewijzigd en voltooid.

3.2.6.2. De Raad merkt nogmaals op dat het feit dat eerste verzoekende partij bepaalde informatie zou hebben kunnen geven die wel strookt met de informatie waarover verwerende partij beschikt, niet ter zake doet, aangezien eerste verzoekende partij, zo blijkt uit de bestreden beslissingen, verklaringen en stukken heeft neergelegd die/waarvan de inhoud niet te rijmen vallen/valt met de objectieve landeninformatie waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Daar waar verzoekende partijen betogen dat er *in casu* geen sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid, omdat het Oktoberplein en de Gum-supermarkt zich naast elkaar bevinden, stelt de Raad vast dat uit deze informatie echter duidelijk blijkt dat het plein en de supermarkt in kwestie geen locaties betreffen die aan elkaar grenzen, zoals verzoekende partijen overigens zelf aangeven in hun verzoekschrift (maximum 350 meter volgens Google maps). Dit verweer kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Daarbij merkt de Raad op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij geen folders heeft uitgedeeld op het Oktoberplein. Ook uit de informatie waarover verwerende partij beschikt, blijkt dat de door eerste verzoekende partij beschreven actie niet heeft plaatsgevonden op het Oktoberplein, doch enkel aan de Gum-supermarkt, op de Onafhankelijkheidslaan.

Wat betreft de door verwerende partij gedane vaststelling dat uit het door eerste verzoekende partij voorgelegde vonnis blijkt dat de politieke actie duurde tot 15u15, terwijl zij uit de informatie waarover zij beschikt redelijkerwijs kan worden besloten dat deze actie vroeger werd stopgezet, oordeelt de Raad dat verzoekende partijen dienaangaande een valabel argument aanbrengen in hun verzoekschrift. Dit onderdeel van de motivering in de bestreden beslissingen wordt dan ook door de Raad buiten beschouwing gelaten. Er dient echter wel te worden aangestipt dat voormelde motieven, in combinatie met de door verwerende partij gedane vaststelling dat het bevreemdend is dat uit de informatie waarover zij beschikt blijkt dat de personen die werden opgepakt omwille van de actie aan de Gum-supermarkt na anderhalf uur werden vrijgelaten zonder dat er een PV voor hen werd opgesteld, terwijl voor eerste verzoekende partij en haar vriend, die niet eens werden opgepakt, dan wel een PV zou zijn opgesteld die de basis vormde voor hun veroordeling, ertoe leiden dat ook aan de beweerde deelname aan deze manifestatie, en de gevolgen die deze deelname met zich mee zouden hebben gebracht, geen geloof kan worden gehecht.

3.2.7.1. Inzake de motivering omtrent de veroordeling van eerste verzoekende partij omwille van haar deelname aan een verboden manifestatie op 14 mei 2009, merken verzoekende partijen op dat het Cedoca-rapport melding maakt van een betoging die werd georganiseerd door "*een Jeugd Beweging voor de onafhankelijkheid*". Deze betoging "*moest vertrekken van de Oktoberplein en de Overwinningssplein raken*". Dit rapport sluit niet uit dat andere mensen al bij het Overwinningssplein aanwezig waren en ook problemen kregen wegens hun participatie aan deze actie. Eerste verzoekende partij was op de hoogte van deze actie op het Oktoberplein, zij heeft dit tijdens haar gehoor ook aangehaald.

3.2.7.2. De Raad is van oordeel dat het argument dat het Cedoca-rapport niet uitsluit dat andere mensen al bij het Overwinningssplein aanwezig waren en ook problemen kregen wegens hun participatie aan deze actie, niet als een valabel excuus kan worden beschouwd voor de vaststelling dat de door eerste verzoekende partij aangegeven versie van deze politieke actie op verschillende vlakken helemaal

niet strookt met de landeninformatie waarover verwerende partij beschikt. Verwerende partij merkt in haar bestreden beslissingen op dat in de informatie waarover zij beschikt op geen enkele wijze melding wordt gemaakt van een manifestatie die op het Overwinningsplein plaatsvond, wat volgens haar weinig aannemelijk is indien deze daadwerkelijk meerdere uren duurde en er vele manifestanten werden aangehouden. Verwerende partij wijst er eveneens op dat noch eerste verzoekende partij, noch haar vriend vermeld worden in de door de mensenrechtenorganisatie 'Khartiya 96' opgestelde lijst van personen die die dag administratief werden vervolgd. Verzoekende partijen laten na enige objectieve en onafhankelijke informatie bij te brengen waarmee zij hun hypothetische verklaring – en de onvolledigheid van de informatie waarover verwerende partij beschikt – staven.

3.2.8.1. Betreft de motivering dat het ongeloofwaardig karakter van hun relaas nog verder wordt bevestigd door de vaststelling dat eerste verzoekende partij een zeer beperkte kennis en interesse aan de dag heeft gelegd aangaande de oppositie, merken verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij zichzelf nooit beschreef als lid van of actief in een politieke beweging ("*ik was niet zo politiek actief*", CGVS II, p. 2)" en dat zij zich definieert als een burger ("*in feite altijd mijn best gedaan om mijn standpunt als burger te uiten in samenleving*"). Eerste verzoekende partij wenst tevens aan te stippen dat zij geen voorstander was van het BNF maar dat zij slechts enkele ideeën van de oppositie steunde. Zij had voor het BNF gestemd in de jaren 90 en daarna altijd tegen het regime. Verzoekende partijen lichten verder toe dat eerste verzoekende partij inderdaad een aanvraag tot lidmaatschap heeft ingediend, maar dat zij echter nooit lid is geweest van deze partij. Eerste verzoekende partij denkt nu dat het niet zo'n goed idee was om die aanvraag in te dienen omdat zij geen lid van een politieke partij wil worden.

Verzoekende partijen halen verder nog aan dat eerste verzoekende partij de naam van de voorzitter van het BNF van voor haar vertrek kende. Zij had de naam van de nieuwe voorzitter ooit gehoord maar kent die niet meer.

Aangaande de motivering dat eerste verzoekende partij geen enkele naam kon geven van opposanten die net als haar omwille van de deelname aan de betoging van 14 mei 2009 werden gearresteerd of veroordeeld, terwijl deze informatie relatief gemakkelijk terug te vinden is op de website van 'Khartiya 96', voeren verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij die website (slechts) af en toe raadpleegde. Verzoekende partijen menen dat, indien zij deze lijst vanbuiten had gekend, dit eveneens als onaannemelijk zou zijn bevonden door verwerende partij.

3.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de link tussen eerste verzoekende partij en de oppositie in het algemeen en het BNF in het bijzonder trachten af te zwakken door erop te wijzen dat zij zichzelf nooit beschreef als lid van of actief in een politieke beweging, dat eerste verzoekende partij zichzelf als burger definieert, dat zij eigenlijk geen voorstander was van het BNF maar dat zij slechts enkele ideeën van de oppositie steunde en dat zij, ondanks haar aanvraag om lid te worden, toch nooit lid is geweest van het BNF en dat zij het, bij nader inzien, ook geen goed idee vindt om lid te worden van het BNF. Dergelijke uitleg staat volgens de Raad echter in schril contrast met het voortdurende en zeer risicovolle politiek activisme van eerste verzoekende partij die zij voor de oppositie in Wit-Rusland zou hebben gevoerd. Dit geldt, zo motiveert verwerende partij, des te meer gezien het feit dat eerste verzoekende partij in september 2009 nogmaals naar een politieke actie van de oppositie zou zijn gegaan, nadat zij reeds drie keer zou zijn veroordeeld en nadat de KBG haar had gezegd dat er zware gevolgen voor haar zouden zijn indien zij haar politieke activiteiten verderzette. Een dergelijk doorgedreven militantisme, met alle risico's en problemen van dien, valt volgens de Raad absoluut niet te rijmen met haar quasi totale onwetendheid over het oppositielandschap in haar land – zo wist verzoekende partij niet eens dat er binnen het BNF eind jaren negentig een splitsing heeft plaatsgevonden waarop twee verschillende partijen zijn ontstaan – en haar flagrant gebrek aan interesse om bepaalde informatie in dit verband op te volgen (zie verder). Voormeld verweer kan deze onaannemelijkheid niet goedpraten. Daarbij wenst de Raad er volledigheidshalve nogmaals op te wijzen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij deelnam aan de acties van het BNF (administratief dossier, stuk 7, p. 3).

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat eerste verzoekende partij zich de naam van de nieuwe voorzitter niet meer kon herinneren, maar dat zij wel de naam van de voorzitter die voor haar vertrek aan zet was kon geven, wijst de Raad erop dat verwerende partij opmerkt dat uit de landeninformatie waarover zij beschikt, blijkt dat dit reeds sinds september 2009 Janukievich is en dat eerste verzoekende partij zich toen nog in Wit-Rusland bevond, aangezien zij pas in november 2009 haar land van herkomst heeft verlaten. Het argument in kwestie biedt dan ook geen enkel soelaas.

Waar verzoekende partijen tenslotte nog aangeven dat eerste verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij die website (slechts) af en toe raadpleegde en dat, indien zij deze lijst vanbuiten had gekend, dit eveneens als onaannemelijk zou zijn bevonden door verwerende partij, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen niet kan worden afgeleid dat van eerste verzoekende partij zou worden verwacht dat zij een ganse lijst met namen zou kunnen weergeven. Verwerende partij acht het echter opvallend dat eerste verzoekende partij niet in staat bleek te zijn om ook maar één volledige naam te geven van een opposant, die, net zoals haar, werd gearresteerd en veroordeeld naar aanleiding van de deelname aan een manifestatie, dit terwijl deze informatie eenvoudigweg terug te vinden is op de website van 'Khartiya 96'. Verwerende partij kon volgens de Raad met recht stellen dat dergelijk gedrag getuigt van een grote mate van desinteresse om dergelijke zaken op te volgen.

3.2.9.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij ter ondersteuning van hun aanvraag verschillende originele documenten hebben neergelegd. Zij vinden dat verwerende partij deze documenten ten onrechte "uitsluit" omdat corruptie in Wit-Rusland nog altijd een groot probleem is. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de door hen voorgelegde documenten wel degelijk bewijzen dat eerste verzoekende partij aan betogingen heeft deelgenomen en daarvoor werd veroordeeld. Zelfs als er corruptie in Wit-Rusland bestaat, betekent dit niet dat die specifieke documenten *in casu* door corruptie werden verkregen. Dit betreft een louter hypothetische veronderstelling en verzoekende partijen zien overigens niet in hoe zij zoveel documenten van zoveel instellingen zouden hebben kunnen verkrijgen door corruptie.

Verzoekende partijen merken verder op dat deze opmerking bovendien niet verklaart waarom de door hen voorgelegde medische getuigschriften niet als begin van bewijs van hun asielrelaas kunnen worden beschouwd.

3.2.9.2. De Raad merkt op dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de bemerking dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat corruptie in Wit-Rusland nog altijd een groot probleem is, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat dergelijke documenten (*in casu* verwijst verwerende partij naar de door verzoekende partijen neergelegde convocaties door de plaatselijke politie van Berezino), tegen betaling kunnen worden verkregen, slechts bijkomstig is. In de bestreden beslissingen wordt immers eveneens uitdrukkelijk opgemerkt dat de door verzoekende partijen voorgelegde convocaties niet van aard zijn om hun geloofwaardigheid te herstellen, aangezien eerste verzoekende partij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat zij aan dergelijke verboden manifestaties heeft deelgenomen. Verder duidt de Raad erop dat alle door verzoekende partijen neergelegde documenten uitvoerig werden besproken in de bestreden beslissingen, zoals onder meer de neergelegde vonnissen. Het argument dat verwerende partij de door hen voorgelegde bewijsstukken enkel naast zich neer zou hebben gelegd op basis van voormelde informatie, zonder deze documenten verder te hebben onderzocht, kan dan ook niet worden bijgetreden. Waar verzoekende partijen er nog expliciet op hameren dat de medische attesten die zij hebben bijgebracht wel degelijk als bewijs in aanmerking dienen te worden genomen voor de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben meegemaakt, wijst de Raad erop dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partijen (*in casu* eerste verzoekende partij) hun verwondingen of trauma opliepen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

3.2.10.1. Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat eerste verzoekende partij niet alleen door haar deelname aan verschillende betogingen maar ook door haar vertrek naar België waar zij samen met haar familie een asielaanvraag heeft ingediend, vervolging riskeert op basis van de artikelen 368 – 370 van het strafwetboek voor het beledigen van de staatshoofden en van nationale symbolen. Uit een rapport van de FIDH (bijlage 4 bij het verzoekschrift), blijkt dat vele manifestanten op die wettelijke basis werden veroordeeld voor hun deelname aan niet-toegelaten manifestaties.

3.2.10.2. De Raad stelt vast dat uit het door verzoekende partijen bijgevoegde rapport blijkt dat vele personen in de nasleep van de presidentsverkiezingen strafrechtelijk werden vervolgd op basis van de artikelen 293, 339 en 370 van het strafwetboek. Uit het voorgaande blijkt echter dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door eerste verzoekende partij voorgehouden deelname aan verschillende betogingen en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden. De verwijzing naar dergelijke informatie biedt dan ook geen enkel soelaas. Waar verzoekende partijen er nog op hameren dat zij ook vervolging riskeren doordat zij in België asiel hebben aangevraagd, stelt de Raad vast dat deze bewering geen steun vindt in het door hen bijgevoegde rapport. Los van het feit dat zij deze

vervolgingsvrees niet concreet hebben aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat verzoekende partijen geen objectieve informatie bijbrengen waaruit blijkt dat zij louter omwille van het feit dat zij hun land van herkomst hebben verlaten en zij in een ander land asiel hebben aangevraagd, bij terugkeer naar Wit-Rusland een behandeling riskeren die kan worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

3.2.11. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting nog een verklaring neerleggen die door eerste verzoekende partij werd opgesteld, merkt de Raad op dat in deze verklaring hoofdzakelijk bepaalde elementen worden benadrukt of toegelicht die reeds in het verzoekschrift werden aangekaart. Waar eerste verzoekende partij beweert dat zij denkt dat niet alles wat zij heeft gezegd, genoteerd werd tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal en dat zij er niet zeker van is dat daar de feiten zijn weergegeven zoals zij die heeft verteld, merkt de Raad op dat het uiten van dit vermoeden, zonder een concrete toelichting om welke feiten het dan zou gaan, niet volstaat om haar kritiek op de werkwijze van verwerende partij hard te maken. Bovendien heeft eerste verzoekende partij in het kader van onderhavig beroep de kans gekregen om het administratief dossier, en dus ook de gehoorverslagen, in te kijken.

3.2.12.1. Verzoekende partijen citeren in hun verzoekschrift artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en zij onderstrepen dat volgens deze "*beschikking*", de asielzoeker zijn vrees dient te bewijzen aan de hand van stukken en documenten, doch wanneer een asielzoeker geen element van bewijs kan neerleggen, de geloofwaardigheid belangrijk zal zijn om te beoordelen of er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is. Verzoekende partijen voeren aan dat verwerende partij *in casu* de omgekeerde procedure heeft gevolgd. Zij heeft eerst de geloofwaardigheid en daarna pas de bewijswaarde van de door hen neergelegde documenten beoordeeld, op basis van hun geloofwaardigheid. De bestreden beslissingen zijn volgens verzoekende partijen dan ook genomen in strijd met artikel 48/6 van de vreemdelingenwet dat een toepassing is van artikel 4 "*van de richtlijnen 2008/83/CE*".

3.2.12.2. De Raad wijst erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6 e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd". Zoals supra uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Verder wijst hij erop dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* geenszins het geval is.

3.2.13. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 57/7bis van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen, meer in het bijzonder eerste verzoekende partij, zouden hebben gekend om reden van de beweerde oppositionele politieke activiteiten van eerste verzoekende partij. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

3.2.14. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.16. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 31 en stuk 32) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 oktober 2012, 22 januari 2013, 25 september 2013 (zie map echtgenote) en 28 november 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het in punt 3.2.6.2. besproken motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT